

[Lange.]

kasser? Det er de Hundredtusinder af smaa Sparere. Obligationsejerne har ikke lidt noget ved disse Foranstaltninger, Obligationrenten er ikke gaaet ned. Tværtimod, de, der køber Obligationer i Øjeblikket, køber dem til en saadan Kurs, at de faar en langt højere Rente end tidligere. Jeg mener heller ikke, der er noget urimeligt i det. Men det Omraade, man her lovgiver paa, vedrører ganske klart de mange smaa Sparere.

Jeg skal give det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Buhl) Ret i, at den Hjælp, som her ydes, naturligvis ikke er afgørende for Landbrugets Fremtid. Det har vi erkendt, hver Gang vi har drøftet disse Spørgsmaal. Men jeg mener alligevel, at Forslaget ikke er et af de mindst betydningsfulde, der er blevet gennemført. Jeg tror, at den Hjælp, som her ydes, dog vil vise sig at have nogen Virkning, medens Konverteringens Virkning i mange Tilfælde har været ganske overordentlig ringe. Men naturligvis giver jeg det ærede Medlem Ret i, at denne Lovforanstaltning ikke kan klare Spørgsmaalet. Derfor maa vi ogsaa ved denne Lejlighed som ved tidligere Lejligheder i høj Grad beklage, at man ikke har benyttet denne Risidagssamling til at gennemføre en Kornordning; der er vel ikke meget Haab om, at det skulde kunne lade sig gøre i de Par Dage, der nu er tilbage. Vi maa ligeledes beklage, at man ikke har imødekommet Landbruget ved at føre Ejendomsskatterne tilbage til det Omfang, de havde før Krigen, før 1914.

Jeg anbefaler Fællesudvalgets Indstilling, og jeg kan samtidig anbefale de to andre Forslag, som er fremgaaet af Fællesudvalgets Forhandlinger, idet de er Udtryk for en Opfattelse, som ogsaa jeg har gjort gældende ved tidligere Forhandlinger, bl. a. ved den Forhandling, der for faa Dage siden fandt Sted. Vi kan saaledes anbefale og slutte os til det Forslag, der gaar ud paa, at Staten skal træde hjælpende til over for de Kurstab, der er lidt paa de dobbeltmøntede Obligationer i de to Kreditforeninger af Ejere af mindre Ejendomme paa Landet. Saaledes som Forholdene er og under Hensyn til det Ansvar, Staten har for Forskydningerne i Valutakurserne, kan vi tiltræde dette Forslag.

Det samme gælder Forslaget til Lov vedrørende Østifternes Landhypotekforening og Husmandshypotekforeningen. Forslaget gaar ud paa at styrke Reservefonden i disse to Hypotekforeninger. Vi kan anbefale dette Forslag saa meget mere, som Bestemmelserne om en Tvangskonvertering er faldet bort, efter at man har maattet op-

give at faa Kreditforeningernes Rente nedsat. Saaledes som Forslaget nu er affattet, er det efter vor Opfattelse helt tilfredsstillende.

Jeppesen-Drusebjerg: Naar man sammenligner det Forslag, som i Form af en Indstilling fra Fællesudvalget foreligger til Behandling her, med det oprindelige Forslag, skal jeg villigt indrømme, at der ikke er noget at raabe Hurra for. Men da Forslaget, hvis det bliver gennemført, trods alt vil yde en Haandsrækning til Landbruget, selv om denne Haandsrækning er meget lille, saa vil mit Parti under de foreliggende Omstændigheder kunne stemme for Forslaget.

Hvad Sagens politiske Side angaar, er det, som først og stærkest falder i Øjnene, den Sejr, som Det konservative Folkeparti har vundet over Venstre i denne Sag. Det er vel næppe for meget sagt, at det er den største politiske Sejr, som Det konservative Folkeparti i den nyere Tid har vundet. Det er nemlig lykkedes Det konservative Parti at sætte sin Vilje igennem over for Venstre med Hensyn til et saa vigtigt Spørgsmaal som, hvilken Rentepolitik der i Fremtiden skal føres. Og naar den ærede Ordfører for Venstre siger, at man inden for hans eget Parti ønskede den 15. Juli sat som Skæringsdag, er det jo muligt, at det er rigtigt; jeg skal ikke bestride det. Men det var i hvert Fald tvunget af Omstændighederne, tvunget af de Krav, som var stillet fra konservativ Side, at Venstre gik med til at sætte den 15. Juli som Skæringsdag for Maksimalrentens Bortfald. Man kan, saa meget man vil, sige, at det var som Følge af Konverteringspolitikens Sammenbrud; at man gik med til at lade Maksimalrenten bortfalde; men Forholdet er alligevel det, at sideordnet med dette foreligger der et Krav, som Gang paa Gang er fremsat af Venstres Organisationer. Som tidligere bemærket foreligger adskillige Henvendelser til Regering og Rigsdag med den ærede Ordførers Navn under, hvori man kræver Renten sat ned til 3 eller $2\frac{1}{2}$ pCt., og jeg forstaaer oprigtigt talt ikke, hvorledes det vil være muligt for den ærede Ordfører i Egenskab af Formand for Landbrugets største Organisation fremtidig at føre dette Krav videre; thi det, som var den eneste og virkelige Bremse til Sikring af, at Renten kunde holdes paa et rimeligt Niveau, var denne Lov, som nu udløber den 15. Juli. Man kommer ikke udenom, at saaledes er Forholdet. Lige saa sikkert er det ogsaa — jeg tror heller ikke, at ret mange i denne Sal er i Tvivl derom —, at det vil være umuligt uden denne Regu-